

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2184/2021
24.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Барац, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2875/20 од 27.01.2021. године, у седници одржаној 24.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2875/20 од 27.01.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П 15/20 од 07.09.2020. године, исправљене решењем истог суда П 15/20 од 16.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован приговор стварне ненадлежности. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати 203.000 евра, са затезном каматом по стопи одређеној чланом 4. став 1. Закона о затезној камати, која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8% поена почев од 31.12.2019. године до исплате, све у динарској противвредности по курсу који у моменту плаћања обрачунава Народна банка Србије. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 330.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2875/20 од 27.01.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, странке се познају од раније. Тужилац је власник мењачнице у ..., а тужена је радила као ... . Тужена је априла или маја 2019. године дошла код тужиоца у мењачницу и предложила му да јој да одређену суму девиза или динара, на име инвестиционог фонда, а да ће му она након извесног времена вратити увећани инос на име разлике у продајном курсу, односно да јој тужилац да одређени износ девиза који ће рачунати по курсу од 117,00 динара, а да ће му она врати тај износ у динарима увећан за разлику од 125,00 динара по евр. Тужилац је више пута туженој предао износ од по 10.000 евра, а она му је враћала по 1.250.000,00 динара. Тужилац је туженој предавао новац некад у мењачници, а некад у њеној кући, о предаји новца нису сачињавали признанице, а приликом предаје новца нико осим странака није био присутан. Током августа 2019. године, између странака настали су проблеми, јер тужена тужиоцу није враћала новац у року који су уговорили. Тужена је почетком новембра позвала тужиоца телефоном и предложила му да закључе уговор о зајму. Након тога тужилац је отишао код адвоката, који је сачинио уговор, након чега је тужилац примерак уговора однео туженој и понудио јој да га прочита и потпише и након чега су тужилац, као зајмодавац и тужена као зајмопримац потписали уговор о зајму 01.11.2019. године. Чланом 1. уговорено је да зајмодавац даје зајмопримцу на зајам новац у износу од 203.000 евра ради личних потреба, без икаквих камата на исти, чланом 2. да зајмопримац прима на зајам од зајмодавца износ од 203.000 евра на даљу употребу, да то потврђују потписи странака уговорница, без потписивања посебних признаница, а чланом 3. да се зајмопримац обавезује да врати примљени зајам у новцу, у наведеној суми најкасније до 31.12.2019. године. Тужена је прихватила наведени уговор и исти потписала у дворишту своје породичне куће. Како тужена није вратила новац у уговореном року, тужилац је поднео тужбу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужилац, сходно правилу о терету доказивања из члана 231. ЗПП, доказао да је између њега и тужене постојао облигациони однос из уговора о зајму и да је тужилац предао туженој количину новца коју потражује тужбом и применом члана 562, 557. и 559. Закона о облигационим односима обавезали тужену да тужиоцу исплати 203.000 евра, са каматом од 31.12.2019. године.

Чланом 557. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да се зајмодавац обавезује да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других замењивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и квалитета. Према члану 562. став 1. Закона о облигационим односима, зајмопримац је дужан да врати у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених суда да је између странака закључен уговор о зајму, односно да је тужилац туженој предао износ новца који тужбом тражи да му се врати и да тужилац има право да

захтева да му тужена врати тражени новчани износ на основу напред цитираних одредби Закона о облигационим односима.

Странке су закључиле и писмени уговор о зајму 01.11.2019. године, а који уговор су обе уговорне стране својеручно потписале и својим потписима потврдиле постојање и садржину уговора и сагласиле се са истим, и исти, супротно наводима ревизије, производи правно дејство иако није солемнизован, с обзиром да закон не прописује обавезност овере уговора о зајму, што значи, како су то правилно закључили нижестепени судови, да овера односно солемнизација није услов пуноважности уговора о зајму. Другостепени суд је правилно оценио жалбене наводе у односу на оспоравање уговора о зајму и тврдњу тужене да није потписала уговор и правилно закључио да тужена није доказала да потпис на уговору о зајму није њен, јер је предложила извођење доказа вештачењем од стране вештака графолога од ког доказног предлога је одустала, те с тим у вези да није доказала своју тврдњу да потпис на спорном уговору није њен.

Наводе ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити сходно члану 407. став 1. ЗПП, а како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, то је Врховни касациони суд, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова ревизијског поступка, с обзиром да тужена није успела у овом поступку, а одговор на ревизију, који је поднео тужилац није био потребан за ову парницу.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић